

en ontleent hieraan zijn overdrachtelijke betekenis van etterbuil, ongeluk enz.

Nux is een vrouwelijk woord, vomica de vrouwelijke vorm van het bijv. naamw. vomicus, afgeleid van de stam vom- van vomo III: braken.

De vertaling: braaknoot lijkt mij dus taalkundig gezien geheel logisch. Het is mij niet bekend of een der andere alcaloiden dan het strychnine b.v. vomicine toch ook braakverwekkende eigenschappen bezit.

Verder wil ik opmerken dat het woord braaknoot niet zozeer als vertaling bedoeld zal zijn van *nux vomica*, dan wel de algemeen gangbare Nederlandse naam vertegenwoordigt, evenals hij in Engeland „vomit nut” genoemd wordt.

Utrecht, 31 Juli 1949

J. R. DEN BURG, *med. dra.*

PSYCHOTHERAPIE IN DE ALGEMENE PRACTIJK BIJ PATIËNTEN DIE NIETS MANKEREN

Even een kleine correctie in verband met de opmerkingen van coll. DE GROOT. De indruk die deze blijkbaar gekregen heeft, als zou ik bij alle gevallen van patiënten met globusgevoel een neurasthenische fixatie aannemen, is natuurlijk volkomen onjuist. Wel is het zo, dat voor het ontstaan van het echte globusgevoel een vrij sterke neurasthenische onderbouw noodzakelijk is. Men ziet het bij mannen en bij „flinke vrouwen” vrijwel nooit, deze verwerken psychische conflicten gewoonlijk op andere wijze — als hoofdpijn, vermoeidheid soms hartklachten. Het gevolg is dat men hierbij nog al eens een fixatie aantreft en alleen een voorzichtig aftasten van de persoonlijkheid leert dan of een eenvoudige geruststelling voldoende is, of dat de patiënt(e) behandeling nodig heeft. De sterkste fixatie treft men natuurlijk aan bij die gevallen waarbij op de basis van een psychisch conflict „organische”(?) afwijkingen ontstaan. Dit zijn de gevallen waar de kwakzalver zijn successen boekt (ik noem o.a. sommige eczemen, sommige gevallen van bloeddrukverhoging, sommige gevallen van endocrine stoornissen (hyperthyreoidie?), colica mucosa, misschien gevallen van colitis ulcerosa (GROEN) en sommige gevallen van asthma bronchiale (CORN. DE LANGE). Doordat de kwakzalver hier soms success heeft is hiermee uit het ongerijmde reeds bewezen, dat deze gevallen een psychische ondergrond bezaten, en wie de tijd kan vinden in verdachte gevallen een psychische exploratie toe te passen, zal in deze gevallen soms ook met zuiver psychische behandeling successen boeken. De vraag of deze mensen niets mankeren zal aan de toekomst moeten worden overgelaten.

Amstelveen, 6 Aug. 1949

K. J. JAMES

ALLERGIE BIJ SCABIES

Naar aanleiding van het artikel van prof. J. R. PRAKKEN en TH. J. VAN VLOTEN zou ik het volgende willen opmerken:

De ontwikkeling der gewone scabies toont een grote overeenkomst met de ontwikkeling van huidaandoeningen, waarbij allergische reacties van grote betekenis zijn (urticaria, exanthenen, etc.). De ontwikkeling der scabies norvegica is daarentegen zeer geleidelijk en gaat parallel met de toeneming van het aantal sarcopten. Het is zeker merkwaardig, dat in het geval van scabies norvegica juist wel antilichamen in het bloed konden worden aangetoond en bij de gewone gevallen van scabies niet. Het is weinig bevredigend om dit te verklaren uit het geringe aantal sarcopten dat bij de gewone scabies voorkomt, daar een der kenmerken van de allergische reacties juist de betrekkelijke onafhankelijkheid van kwantitatieve factoren is. De mogelijkheid bestaat, dat de antilichamen bij de gewone scabies slechts gedurende een zekere periode aan te tonen zijn. Aan de andere kant wordt de mogelijkheid, dat zowel de positieve intracutane reacties als de reacties van PRAUSNITZ-KÜSTNER zouden kunnen berusten op de aanwezigheid van bepaalde (eiwit) stoffen, tengevolge van de abnormale verhoorning, m.i. te gemakkelijk verworpen. In een hoog percentage werden immers ook positieve uitkomsten met het extract van huidschilfers verkregen.

Utrecht, 3 Augustus 1949

J. W. H. MALI